

HỒI THỨ MỘT TRĂM BA MƯỜI MỘC UYỂN THANH XUẤT HIỆN ĐỘT NGỘT

Tiêu Phong quay lại bảo Hư Trúc:

-Nhị đệ! Nội lực gã này không phải tầm thường.

Hư Trúc nói:

-Đúng thế!

Bỗng lại thấy một người, tay múa song đao xông tới. ánh đao thành một luồng bạch quang hộ vệ toàn thân, tưởng chừng như nước mưa cũng không rơi vào được.

Khi đến trước mặt hai gã đại hán, người này quát lên một tiếng thật to rồi đột nhiên biến đổi đao pháp, vung song đao nhằm chém vào đùi hai gã đại hán.

Đại hán cảm thiết chứ không nhìn đến đường đao chém tới ra sao, hấn vung thiết chử lên đập vào giữa làn bạch quang.

Bỗng nghe một tiếng rú:

-úi chao!

Cặp đao của người kia đã bị thiết chử đánh gãy. Mũi đao đâm vào trước ngực y. Máu chảy đầm đìa khắp người, y ngã lảo đảo xuống chân núi.

Hai gã đại hán đánh trọng thương hai người rồi. Những người khác không dám tiến lên nữa.

Bỗng nghe có tiếng vó câu lộp cộp chạy đến. Một người cưỡi lừa đi lên. Người cưỡi lừa là một thiếu niên thư sinh mới độ mười tám, mười chín tuổi, mình mặc áo bào rộng thùng thình, vẻ người nho nhã, tướng mạo xinh đẹp phi thường.

Người cưỡi lừa chạy đến bên bọn Tiêu Phong thì ai nấy đều nhận thấy anh chàng này khác hẳn những hào khách giang hồ. Bất giác mọi người quay lại nhìn y.

Đoàn Dự đột nhiên la lên một tiếng:

-úi chà!

Rồi áp ứng:

-Người... người...

Nhưng chàng thư sinh này không thèm đưa mắt nhìn chàng cứ ngồi trên lưng lừa cho chạy qua.

Chung Linh lấy làm kỳ hỏi:

-Đoàn công tử! Công tử nhận ra vị tướng công này ư?

Đoàn Dự đỏ mặt lên tiếng đáp:

-Không! Ta nhận lầm người. Y... là một chàng trai. Ta có biết y là ai đâu?

Chàng nói câu này thật ngỡ ngàng. A Tử cười khi một tiếng rồi nói:

-Ca ca! Té ra ca ca chỉ nhận biết được con gái chứ không nhận được đàn ông.

Nàng ngừng một lát rồi hỏi:

-Chẳng lẽ người vừa đi đó là chàng trai ư? Rõ ràng là gái đó chứ?

Đoàn Dự hỏi:

-Người cũng bảo y là gái ư?

A Tử đáp:

-Đúng là gái rồi! Mình cô ta tiết ra một mùi thơm đúng là hương khí của nữ nhân.

Đoàn Dự nghe nói đến chữ "hương" thì trống ngực đánh thành thịch tự hỏi:

-Phải chẳng đúng là nàng?

Lúc này người thư sinh cười lừa đã đi đến trước mặt hai gã đại hán lớn tiếng quát:

-Tránh đường cho ta đi!

Thanh âm rất trong trẻo, rõ ràng là tiếng một cô gái. Đoàn Dự không còn nghi ngờ gì nữa cất tiếng gọi:

-Mộc cô nương! Uyển Thanh muội tử! Người... người...

Miệng chàng ấp úng gọi loạn lên và giục ngựa tiến lại.

Vết thương trước ngực chàng chưa khỏi hẳn, Hư Trúc sợ nó lại vỡ ra, vội la lên:

-Tam đệ! Tam đệ phải cẩn thận kéo vết thương trước ngực...

Ba Thiên Thạch, Chu Đan Thần đồng thời phóng ngựa rượt theo.

Thiếu niên thư sinh cười trên lưng lừa vẫn trừng mắt nhìn hai gã đại hán, không quay đầu lại.

Ba Thiên Thạch cùng Chu Đan Thần nhìn chên chếch thấy nửa mặt nàng đã nhận ra con người xinh đẹp này đúng là người mà Đoàn Dự đã đưa về Trấn Nam vương phủ nước Đại Lý. Tên nàng là Hương Dược Xoa Mộc Uyển Thanh. Hai gã lẩm bẩm:

-Chúng ta thật có mắt như mù, không bằng cô bé đui mắt kia.

Nguyên A Tử tuy mắt chẳng nhìn thấy gì, nhưng thính mũi hơn người thường. Mộc Uyển Thanh có một mùi hương khác lạ, nàng vừa đi qua, A Tử đã ngửi thấy ngay. Còn mọi người thì mắt nhìn rõ ràng là một thiếu niên thư sinh. Trong lúc thảng thốt chẳng ai để ý nhìn kỹ nàng là trai hay gái.

Đoàn Dự phóng ngựa đến bên mình nàng vươn tay nắm lấy vai, dịu dàng nói:

-Muội tử! Từ ngày ấy đến nay muội tử ở đâu? Tiểu huynh nhớ muội quá chừng.

Mộc Uyển Thanh rụt vai lại tránh khỏi tay Đoàn Dự. Nàng quay đầu nhìn chàng hững hờ hỏi một cách ngây thơ:

-Người nhớ ta ư? Làm sao mà nhớ ta? Người nhớ ta thật không?

Đoàn Dự ngẩn người ra. Trong ba câu hỏi đó chàng khó lòng trả lời được câu nào.

Đại hán đứng đối diện bật lên tràng cười ha hả nói:

-Ồ! Té ra là một cô chiêu! Ta cho cô đi đấy!

Gã đại hán kia cũng nói:

-Đàn bà con gái thì chúng ta cho, còn bọn đàn ông thối tha thì không được đâu. Thằng lỏi kia cút đi!

Hắn lại trở vào mặt Đoàn Dự nói tiếp:

-Cái loại mặt trắng bóng kia lão gia vừa nhìn thấy mặt đã ghét cay ghét đắng rồi. Nếu mi còn tiến thêm bước nữa thì lão gia bầm nát ra làm mắm, đừng có trách nghe!

Đoàn Dự nói:

-Tôn huynh nói thế là sai. Đường cái ai đi chả được? Tôn huynh không cho đi là vì lẽ gì? Xin nói rõ cho nghe!

Đại hán đáp:

-Tôn Tản Vương Tử nước Thổ Phồn có lệnh: ải này đóng lại trong mười ngày. Chờ qua ngày Trung thu sẽ mở trở lại. Còn trước ngày Trung thu thì chỉ có đàn bà con gái là qua được, còn đàn ông phải quay về. Ngoài ra tăng nhân đi được, người tục không đi được. Già đi được trẻ không đi được. Người chết rồi đi được, kẻ sống không đi được. Vì thế mà kêu là "tứ quá tứ bất quá".

Đoàn Dự hỏi:

-Như vậy nghĩa là làm sao?

Đại hán lớn tiếng nói:

-Người hỏi nghĩa lý ư? Chẳng có nghĩa lý gì hết. Cặp đồng chày của lão gia và cây thiết chử của lão nhị là nghĩa lý đó! Tôn Tản Vương Tử đã nói ra tức là nghĩa lý rồi đó. Mi là một chàng trai, đã không phải là sư cũng không phải lão già thì trừ phi ngươi có là xác chết mới qua cửa quan này được.

Mộc Uyển Thanh nói:

-Chà chà! Sao lại có hạng người nói nhăng nói càn thế được?

Nàng vung tay phải lên một cái.

Véo véo!

Hai mũi tên đã nhằm bắn vào hai gã đại hán, nghe "bành bịch" như bắn vào da thuộc. Rõ ràng hai mũi ám tiễn bắn đúng trước ngực mà hai gã chẳng tổn thương chi hết.

Gã sử dụng cây thiết chử tức giận quát to:

-Cô bé kia thật không biết điều! Sao lại phóng ám khí vào bọn ta?

Mộc Uyển Thanh giật mình kinh hãi nghĩ bụng:

-Có lẽ hai tên này mặc một thứ áo giáp mềm nhũn, tên độc của ta không bắn chết chúng được.

Đại hán cầm thiết chử vươn bàn tay to bằng cái quạt lá bồ ra nắm lấy Mộc Thanh. Người gã cao lớn, Mộc Thanh đã cưỡi lừa mà lão vươn tay ra đã tới trước ngực nàng.

Đoàn Dự vội la lên:

-Tôn huynh không được vô lễ.

Chàng vội đưa tay trái lên chặn lại.

Đại hán xoay tay nắm chặt lấy cổ tay Đoàn Dự.

Gã đại hán sử dụng cặp chùy reo lên:

-Hay lắm! Chúng ta hãy xé thừng lỏi mặt trắng này ra làm hai mảnh.

Gã đưa cặp chùy sang trái. Tay phải nắm lấy cổ tay trái Đoàn Dự kéo thật mạnh.

Mộc Uyển Thanh vội la lên:

-Không được hại ca ca ta!

Véo véo!

Mấy mũi ám tiễn phóng ra mất tăm như những viên đá chìm xuống biển cả.

Mộc Uyển Thanh thấy phóng ám tiễn vào mình đại hán không ăn thua gì. Nàng muốn bắn vào mắt, mũi chúng, nhưng ở giữa còn có Đoàn Dự, nên lại sợ bắn phải chàng.

Hai bên lối đi này là hai dãy núi Bích lập. Hư Trúc, Ba Thiên Thạch, Chu Đan Thần bị Mộc Uyển Thanh và Đoàn Dự cưỡi ngựa ngăn mất lối đi, không còn cách nào nhảy lên ứng cứu được.

Hư Trúc tung mình nhảy lên, rời khỏi yên ngựa, lao tới tên đại hán cầm thiết chử, toan giơ tay ra điểm vào cạnh sườn gã. Đoàn Dự bỗng cười ha hả nói:

-Nhị ca bất tất phải hoang mang. Bọn chúng không hại tiểu đệ được đâu.

Bỗng thấy hai gã đại hán, thân hình cao lớn dần dần lún thấp xuống. Hai cái đầu to tướng lắc lư không đứng yên lại được. Lát sau hai gã ngã huych xuống đất.

Nguyên nội lực "Chu cấp thần công" trong mình Đoàn Dự chuyên hút công địch nhân. Nội lực hai gã đại hán bị "Chu cấp thần công" hút hết, liền ngã lăn ra.

Đoàn Dự nói:

-Các người đã đánh chết và gây trọng thương cho bao nhiêu người, nên bây giờ phải chịu cuộc trừng phạt này. Từ đây không được thế nữa!

Chung Linh lúc đó cũng đuổi tới nơi, liền cười nói:

-E rằng bọn chúng không còn bản lĩnh để đánh người nữa.

Nàng quay đầu lại nhìn Mộc Uyển Thanh nói:

-Mộc cô cô! Tại hạ không ngờ lại chính là cô!

Mộc Uyển Thanh lạnh lùng hỏi:

-Người là em gái ta, sao lại kêu ta bằng cô cô?

Chung Linh lấy làm kỳ hỏi:

-Mộc cô nương! Cô nương nói giỡn rồi! Sao tiểu nữ lại là em gái cô được?

Mộc Uyển Thanh trở vào Đoàn Dự nói:

-Người cứ hỏi y sẽ rõ.

Chung Linh quay lại nhìn Đoàn Dự để chờ chàng giải thích.

Đoàn Dự ngắm ngẫm kinh hãi nghĩ thầm:

-Chung phu nhân cùng gia gia ta tất có một mối liên quan không phải tầm thường.

Chàng nhớ tới năm trước, mình vào hang Vạn Kiếp. Khi đi qua cầu Thiên Nhân Độ, vào tới ngôi thứ bảy. Trên mộ này có tấm bia khắc chữ: "Vạn Cửu Đoàn chi mộ". Ai vào mộ phải lấy gót chân nện mạnh vào chữ "Đoàn" ba cái thì cửa mộ tự nhiên mở ra. Chàng tự hỏi:

-Cửu Đoàn là nghĩa gì? Tại sao phải đá vào chữ "Đoàn" ba cái? Chắc Chung Vạn Cửu, phụ thân Chung Linh, chủ nhân hang Vạn Kiếp, rất căm hận người họ Đoàn. Hôm ấy, mẫu thân Chung Linh vừa thấy mình đến đã lộ vẻ kinh hoàng, run lên nói: "Người... người họ Đoàn phải không?" Dĩ nhiên dung mạo mình giống hệt tướng mạo gia gia lúc còn nhỏ tuổi. Chung Vạn Cửu vừa thấy mình đã tức như điên lên nói: "Quân chó má này dù có đốt thành than, ta cũng nhận ra mi". Những tình trạng đó thật có nhiều chỗ khả nghi.

Rồi chàng lại lẩm bẩm:

Nếu Chung cô nương là con gia gia mình thì sao người lại bảo với Chung cốc chủ cho Chung cô nương làm tiểu thiếp mình? Dù người có ý trêu chọc Chung cốc chủ đến đâu cũng không nên nói câu này. Hay là... chính gia gia cũng không biết?

Đoàn Dự vẻ mặt cực kỳ bẽn lễn. Chàng chưa nói gì thì bao nhiêu người trước bị hai gã đại hán ngăn cản bây giờ rầm rộ đi qua để tiến vào Linh Châu.

Bồng A Tử cất tiếng hỏi:

-Ca ca! Vị cô nương mùi thơm ngào ngạt kia phải chẳng cũng là người quen biết với ca ca từ lâu rồi? Sao ca ca không giới thiệu nàng với tiểu muội?

Đoàn Dự đáp:

-Người đừng nói nhăng. Y là... tỷ tỷ người đó. Người lại bá kiến đi!

Mộc Uyển Thanh tức giận nói mồm:

-Ta làm gì có phước lớn thế?

Rồi nàng khẽ quất roi vào mông cho lừa chạy về phía trước.

Đoàn Dự đuổi theo hỏi:

-Từ đây đến nay, muội tử ở đâu? Muội tử... trông sút đi nhiều.

Mộc Uyển Thanh tâm tính cao ngạo mà hung hãn, hễ cất nhắc chân tay là giết người. Nhưng nàng nghe câu nói ôn nhu của Đoàn Dự thì không khỏi chua xót trong lòng. Hơn một năm nay trên bước đường phiêu lưu, nàng dạn dày mưa gió, trong lòng lại cực kỳ đau khổ. Bao nhiêu thảm trạng trong chớp mắt lại hiện ra, khiến nàng không thể ngăn đôi dòng lụy nhỏ xuống như mưa.

Đoàn Dự lại nói:

-Muội tử! Bọn chúng ta đông người, có đủ đồ cung ứng. Muội tử đi cùng với bọn ta nghe!

Mộc Uyển Thanh vùng vằng nói:

-Ai cần người chiếu cố? Chẳng có người, để ta không sống được hay sao?

Đoàn Dự nói:

-Tiểu huynh có nhiều chuyện muốn nói với tiểu muội. Muội tử có chịu đi theo tiểu huynh không?

Mộc Uyển Thanh vẫn hằn học nói:

-Người còn nói gì với ta nữa? Chẳng qua lại là mấy câu nói trắng nói cuội chứ gì?

Tuy miệng nàng không ưng chịu, mà lòng nàng đã nhũn ra rồi.

Đoàn Dự thấy thế cả mừng nói:

-Muội tử! Tuy muội tử có gầy đi đôi chút, nhưng càng lớn lên lại càng xinh đẹp.

Mộc Uyển Thanh sa sầm nét mặt nói:

-Người là huynh trưởng ta. Từ giờ trở đi không được nói thế nữa!

Hiện giờ, lòng dạ Mộc Uyển Thanh rối bời. Nàng biết rõ Đoàn Dự là người anh cùng cha, khác mẹ của mình, nhưng đối với chàng nàng vẫn có tình yêu mến nhớ nhung, chẳng những không phai nhạt mà trái lại, mỗi ngày một tăng thêm.

Đoàn Dự cười nói:

-Tiểu huynh bảo muội tử càng lớn lên càng xinh đẹp, tưởng cũng chẳng có chi là sai lầm. Muội muội! Tại sao muội muội lại cải dạng nam trang đến Linh Châu để dự cuộc chiêu phò mã này? Muội muội trông rất giống một chàng thư sinh, thiếu niên anh tuấn. Chắc chúa nước Tây Hạ nhìn thấy muội muội phải điên đảo thần hồn.

Mộc Uyển Thanh hỏi:

-Vậy ca ca đến Linh Châu làm chi?

Đoàn Dự đỏ mặt lên đáp:

-Tiểu huynh muốn đến dự cuộc náo nhiệt này xem thế nào, chứ không có ý gì khác cả.

Mộc Uyển Thanh "hừ" một tiếng rồi nói:

-Ca ca đừng đối tiểu muội nữa. Gia gia bảo ca ca đến ứng tuyển làm phò mã, lại sai gã họ Ba cũng gã họ Chu đưa ca ca đi. Ca ca tưởng tiểu muội không biết hay sao?

Đoàn Dự làm kỳ hỏi:

-Ô hay! Sao muội muội lại thế?

Mộc Uyển Thanh đáp:

-Mẫu thân tiểu muội gặp gia gia. Tiểu muội cùng đi với mẫu thân nên nghe nói hết.

Đoàn Dự nói:

-Té ra là thế! Muội muội biết tiểu huynh đi Linh Châu nên cũng đi coi phải không?

Mộc Uyển Thanh đỏ mặt lên vì Đoàn Dự nói câu này đúng tâm sự nàng. Nhưng nàng bĩu môi đáp:

-Tuổi muội đi coi ca ca làm chi? Tiểu muội muốn coi nàng công chúa nước Tây Hạ xem đẹp đến thế nào mà làm náo loạn cả thiên hạ?

Đoàn Dự nghĩ thầm:

-Công chúa nước Tây Hạ chỉ đẹp bằng nửa cô cũng là hay lắm rồi.

Nhưng chàng nhận ra câu nói này với tình nhân thì được, nói với muội muội thì không nên. Rồi không nói gì nữa.

Mộc Uyển Thanh lại nói:

-Tiểu muội cũng muốn xem Vương tử họ Đoàn nước Đại Lý liệu có thành công trong cuộc hôn nhân này chăng?

Đoàn Dự khẽ nói:

-Tiểu huynh không làm phò mã nước Tây Hạ đâu. Nhưng muội muội chớ nên tiết lộ câu này với ai. Nếu gia gia bức bách tiểu huynh thì tiểu huynh sẽ trốn biệt.

Mộc Uyển Thanh hỏi:

-Chẳng lẽ gia gia ra lệnh mà ca ca dám phản đối ư?

Đoàn Dự cãi:

-Tiểu huynh không kháng lệnh mà chỉ đi trốn thôi.

Mộc Uyển Thanh cười nói:

-Trốn đi với kháng mệnh thì khác gì nhau? Người ta là nàng công chúa cành vàng lá ngọc, sao ca ca lại không muốn?

Từ lúc thấy mặt chàng, bây giờ Mộc Uyển Thanh mới hé miệng cười. Đoàn Dự rất lấy làm mừng nói:

-Muội muội tưởng tiểu huynh cũng giống gia gia hay sao? Bạ ai cũng yêu, rồi không dứt ra được!

Mộc Uyển Thanh nói:

-Hừ! Tiểu muội xem ca ca với gia gia chẳng có chỗ nào khác nhau. Đúng là cha nào con ấy. Có điều ca ca không được tốt phước như gia gia mà thôi.

Rồi nàng thở dài nói tiếp:

-Tỷ như mẫu thân tiểu muội, sau lưng thì ghét cay ghét đắng gia gia. Song hề thấy mặt là lại tha thứ hết. Các cô tuổi trẻ bây giờ không rộng lượng như má má tiểu muội đâu.

Hai người sóng cương mà đi. Lát sau Chung Linh, Hư Trúc và bọn Tiêu Phong cũng đuổi kịp.

Đoàn người đi được mấy dặm thì trời đã xế chiều. Bỗng nghe mé tả có tiếng la hoảng vọng lại. Người lớn tiếng réo lên chính là thanh âm Nam Hải Ngọc Thần. Dường như hẳn đương gặp phải chuyện gì nguy nan.

Đoàn Dự nói:

-Đồ đệ ta rồi!

Chung Linh cũng la lên:

-Chúng ta mau tới đó xem sao? Đồ đệ công tử rất tốt!

Hư Trúc cũng nói:

-Phải đó!

Nên nhớ rằng, mẫu thân y là Diệp Nhị Nương cùng một tốp với Nam Hải Ngọc Thần nên y không khỏi có tình lân cận.

Mấy người giục ngựa lao về phía có tiếng la.

Đi quanh mấy góc núi thì đến một khu rừng rậm. Đột nhiên trên bờ vực thẳm xuất hiện một cảnh tượng kinh hồn, động phách.

Bờ vực thẳm có một cây tùng đơn độc. Trên một cành cây mọc ngang ra, có người lấy gậy cài vào rồi đứng lên đó. Người này mình mặc áo thanh bào. Lão chính là Đoàn Diên Khánh.

Tay trái lão cầm gậy, tay mặt cũng cầm một cái gậy nữa. Đầu cây gậy này một người nắm lấy. Chính là Nam Hải Ngọc Thần. Tay kia, Nam Hải Ngọc Thần lại túm lấy mớ tóc dài của người khác là Cùng Hung Cực ác Vân Trung Hạc. Hai tay Vân Trung Hạc nắm giữ hai cổ tay một thiếu nữ. Cả bốn người trông như một sợi dây dài đang lơ lửng trên không và ở vào tình trạng nguy hiểm vô cùng! Bất luận là ai trong mấy người này chỉ suên tay một chút là rớt xuống vực thẳm đầy đá tai mèo.

Đoàn Dự thấy khe núi này đã mọc chi chít tựa cây rừng. Nhiều mỏm đá nhọn hoắt như mũi dao chĩa thẳng lên. Ai đã rớt xuống tất bị tan xác.

Lúc ấy một cơn gió thổi đưa Nam Hải Ngọc Thần, Vân Trung Hạc và thiếu nữ đu đi theo đường hình bán nguyệt.

Thiếu nữ lúc trước xoay lưng về phía mọi người. Bây giờ đã đổi vị trí thành ra nàng xoay nghiêng mặt lại. Đoàn Dự vừa trông thấy đã la hoảng:

-Trời ơi!

Suýt nữa chàng từ trên lưng ngựa té xuống.

Nguyên thiếu nữ này chẳng phải ai xa lạ mà chính là Vương Ngọc Yến mà chàng ngày đêm thương nhớ.

Đoàn Dự định thần lại ngẩng đầu nhìn lên thì thấy sườn núi cực kỳ nguy hiểm không có cách nào tung ngựa lên được. Chàng vội vàng xuống ngựa, chạy lại trước cây tùng thì thấy một người lùn mà béo mập đang cầm búa lớn đang chặt cây tùng này.

Đoàn Dự kinh hãi quá la lên:

-Ôi! ối! Người làm chi vậy?

Người béo lùn lơ đi như không nghe thấy gì, giơ búa tiếp tục chặt cây.

Đoàn Dự giơ ngón tay ra vận chân khí, muốn đem Lục mạch thần kiếm để hạ người kia. Không ngờ chàng sử dụng Lục mạch thần kiếm chưa được linh hoạt, không phải lúc nào muốn phát huy là được ngay. Chàng phóng chỉ luôn mấy cái mà vẫn chẳng thấy kiếm khí vọt ra.

Đoàn Dự lại càng sợ hãi cuống cuồng, lớn tiếng la:

-Đại ca! Nhị ca! Muội muội! Chung cô nương! Mau lại cứu người!

Tiêu Phong, Hư Trúc vội chạy lại.

Nguyên người lùn kia được tảng đá lớn che đi nên ở dưới nhìn lên không thấy. Đồng thời gió núi thổi mạnh, tiếng chặt cây cũng không nghe rõ. May mà cây tùng to lớn không chặt đứt ngay được.

Bọn Tiêu Phong thấy tình trạng này đều vô cùng kinh hãi, không biết tại sao lại đưa đến tình trạng này được?

Hư Trúc kêu lên:

-Lão béo lùn kia! Lão huynh đừng chặt cây nữa.

Lão lùn mập nói:

-Cây này ta trồng nên. Ta muốn chặt đem về làm quan tài, người giữ được ta sao?

Hắn vừa nói vừa tiếp tục chặt cây.

Nam Hải Ngạc Thần vẫn lớn tiếng la hoảng không ngớt miệng.

Đoàn Dự nói:

-Nhị ca! Người này không thể lấy lễ phải trái mà bảo y được. Xin nhị ca kiếm chế y rồi sẽ nói!

Hư Trúc đáp:

-Phải rồi!

Y toan chạy tới thì đột nhiên có một người chống gậy lướt qua bên mọi người mau lẹ phi thường. Chỉ mấy cái tung lên hụp xuống đã đến trước mặt gã béo lùn.

Người này đi mau quá nhìn không rõ. Lúc hẳn đứng yên mới biết là Du Thản Chi. Không biết gã ở trong xe lừa đã chuồn ra từ lúc nào.

Mộc Uyển Thanh chưa biết mặt gã, đột nhiên thấy dung mạo khủng khiếp của gã, nàng cả kinh thất sắc, khẽ la lên một tiếng:

-Úi chao!

Du Thản Chi, một gậy chống xuống đất một gậy giơ lên, lạnh lùng nói:

-Không ai được lại đây!

oOo